

9 MEI 2010 – ZESDE PAASZONDAG

EERSTE LEZING

HANDELINGEN DER APOSTELN

15, 1-2.22-29

In die dagen verkondigden enige mensen die van Judea waren gekomen, aan de broeders de leer: „Indien ge u niet naar Mozaïsch gebruik laat besnijden, kunt ge niet gered worden.” Toen hierover onenigheid ontstond en Paulus en Barnabas in een felle woordenwisseling met hen raakten, droeg men Paulus en Barnabas en enkele andere leden van de gemeente op met deze strijdvrage naar de apostelen en oudsten in Jeruzalem te gaan.

Deze besloten samen met de hele gemeente enige mannen uit hun midden te kiezen en met Paulus en Barnabas naar Antiochië te sturen: Judas, bijgenaamd Barsabbas, en Silas, mannen van aanzien onder de broeders, en hun het volgende schrijven mee te geven:

„De apostelen en de oudsten zenden hun broederlijke groet aan de broeders uit de heidenen in Antiochië, Syrië en Cilicië. Daar wij gehoord hebben dat sommigen van ons u door woorden in verwarring hebben gebracht en uw gemoederen hebben verontrust, zonder dat ze van ons enige opdracht hadden gekregen, hebben wij eenstemmig besloten enige mannen uit te kiezen en naar u toe te sturen, in gezelschap van onze dierbare Barnabas en Paulus, mensen die zich geheel en al hebben ingezet voor de naam van onze Heer Jezus Christus. Wij hebben dus Judas en Silas afgevaardigd die ook mondeling hetzelfde zullen overbrengen. De heilige Geest en wij hebben namelijk besloten u geen zwaardere last op te leggen dan het strikt noodzakelijke: namelijk u te onthouden van spijzen die aan afgoden geofferd zijn, van bloed, van verstikt vlees en van ontucht. Als gij uzelf daarvoor in acht neemt, zal het u goed gaan. Vaarwel!”

TWEDE LEZING

APOKALYPS 21, 10-14.22-23

Een engel bracht mij, Johannes, in de geest op een zeer hoge berg en toonde mij de heilige Stad, Jeruzalem, terwijl zij van God uit de hemel neerdaalde, stralend van de heerlijkheid Gods; zij schitterde als het kostbaarste gesteente en als kristalheldere jaspis. De Stad was omringd door een zeer hoge muur met twaalf poorten en aan de poorten stonden twaalf engelen; namen waren daarop gegrift, de namen van de twaalf stammen van Israël. Er waren drie poorten op het oosten, drie op het noorden, drie op het zuiden en drie op het westen. En de stadsmuur had twaalf grondstenen en daarop stonden de twaalf namen van de twaalf apostelen van het Lam.

Maar een tempel zag ik er niet, want God, de Heer, de Albeheerser is haar tempel zoals ook het Lam. En de Stad heeft het licht van zon en maan niet nodig, want de luister van God verlicht haar, en haar lamp is het Lam.

EVANGELIE

JOHANNES 14, 23-29

In die tijd zei Jezus tot de leerlingen:

„Als iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord onderhouden; mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en verblijf bij hem nemen. Wie Mij niet liefheeft, onderhoudt mijn woorden niet; en het woord dat gij hoort is niet van Mij, maar van de Vader die Mij gezonden heeft.”

„Dit zeg ik u terwijl Ik nog bij u ben, maar de Helper, de heilige Geest die de Vader in mijn Naam zal zenden, Hij zal u alles leren en u alles in herinnering brengen wat Ik u gezegd heb. Vrede laat Ik u na; mijn vrede geef Ik u. Niet zoals de wereld die geeft, geef Ik hem u. Laat uw hart niet verontrust of kleinmoedig worden. Gij hebt Mij horen zeggen: ‘Ik ga heen, maar Ik keer tot u terug.’ Als gij Mij zoudt liefhebben, zoudt gij er blij om zijn dat Ik naar de Vader ga, want de Vader is groter dan Ik. Nu, eer het gebeurt, zeg Ik het u, opdat gij, wanneer het gebeurt, zult geloven.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Ik zend je een Advocaat

TIJDENS HET LAATSTE AVONDMAAL, vertelt Johannes, opent Jezus zijn testament. „Elkaar vasthouden bij verlieservaringen” was het eerste steunpunt voor de donkere periode die onvermijdelijk zal volgen na Hemelvaart. Daarop zeggen de leerlingen: „Jezus, waarom kunnen we niet mee met Jou?” Jezus antwoordt: „Nu kunnen jullie Me nog niet volgen, wel navolgen. Maar Ik ga jullie voor, naar Huis, en daar zal Ik voor jullie reserveren. Ook jullie komen Thuis.” (Johannes 13, 36 – 14, 11). Dat is het tweede woord van sterking: uiteindelijk zal samenzijn het halen op afscheid, vreugde op verdriet. „Intussen echter laat Ik jullie niet als wezen achter.” Dat is het derde woord van sterking, dat Jezus zijn apostelen meegeeft.

„Ik stuur jullie de heilige Geest, de *Paraklêtos*.” Het woord ‘Geest’ klinkt zo onvatbaar in het Nederlands en het Griekse woord is moeilijk te vertalen. ‘Trooster’, zegt men soms, maar de Geest is geen schouder om bij uit te huilen. Dat is ons werk, elkaar machteloos durven bijstaan bij schreien. ‘Voorspreker’ als vertaling, kan wat corrupt lijken: „Ik zal een woordje doen.” De beste vertaling lijkt mij “advocaat”. De geest als Advocaat, die de mens verdedigt. Dan kloppen de woorden, die we net in het evangelie hoorden, met de taken van een advocaat. Hij bemoedigt je door te herhalen wat Jezus zo dikwijls zei: „Wees niet bang. Ik ben bij je.” Hij herinnert je aan die woorden. Hij helpt ze ver-innerlijken, zodat ze ‘in’ jou leven. Hij kalmeert je onrust. Hij helpt je om niet weg te zinken in moedeloosheid. Hij geeft je, zelfs in moeilijke omstandigheden, een beetje vrede. Een goede advocaat bemiddelt ook om tot vrede te komen met anderen. Het klinkt zo mooi, ‘zaken in der minne schikken’. En, ten slotte, maar vooral, een advocaat helpt je uit dilemma’s te raken. Hij helpt je bij conflicten in je hart, bij versplinterende keuzen.

In de spiritualiteit van Ignatius van Loyola speelt die figuur een zeer grote rol. ‘De onderscheiding der geesten’, heet dit proces. Als je voor beslissende keuzen staat, luister dan naar je hart, want daar woont de Geest. Voel je heel diep beklemming of onrust, als je de ene richting zou kiezen, volg die weg dan niet. Voel je, integendeel, ruimte en een beetje ont-spanning en vrede, dan is dat de rechte weg, de ‘bestemming’ op je gps, die pas gaande-weg concreet wordt.

„Zo’n Advocaat krijgen jullie”, zegt Jezus. Hij is de heilige Geest van God. Die Geest is al de hele Bijbel door bekend, ook in het Eerste Testament, maar nu zegt Jezus erbij: „De Geest zal in je blijven wonen.” Niet af en toe verschijnen in geval van nood, maar permanent. Zoals die overjarige engelbewaarder op onze schouder. De Geest zal je voortdurend in-spireren en raad geven, als je stil genoeg luistert.

De heilige Geest werkt ook in andere mensen. Zelfs al zijn ze overleden. In onze kindertijd – daarna een tijdje niet – maar in hun ouderdom opnieuw – heb ik vaak samen met mijn ouders gebeden. Toen ze ziek werden, bad ik voor hen. Sinds hun sterven bid ik af en toe tot hen. En ik vraag soms gewoon: „Wat zouden jullie in dit geval doen? Zie ik ergens in jullie leven-van-liefde sporen, die mij nu kunnen leiden?” Ik weet het: zij zijn de heilige Geest niet, maar ze zijn toch ‘geestjes’ die al van meer weten dan ik.

Nog even naar de eerste lezing van vandaag uit de Handelingen, het rapport van de jonge Kerk. Er is een probleem. Er zijn steeds meer niet-joden die christen worden. De christelijke godsdienst is uit de joodse ontstaan, maar moeten die mensen eerst jood worden – en alle joodse voorschriften onderhouden – en dan pas christen? Het radicale antwoord is: „Nee, het jodendom is voorbij.” Maar die mensen wonen samen in dezelfde wijk. Ze zijn soms familie van elkaar. Hoe gaan ze om met elkaar? Er komt een klein concilie in Jeruzalem. Het antwoord is verbluffend werk van de Advocaat. Een eerlijke toegeving van beide kanten. De christenen moeten de spijs-wetten van de joden onderhouden. De rest niet, maar die wel. Anders kunnen ze niet meer samen aan tafel zitten. En dat is toch ontzettend belangrijk. De gedachtenis van het Laatste Avondmaal geeft de doorslag. Het is een regeling ‘in der minne’, in liefde, bepleit door de Advocaat.